

Ιστορία 1: Ο Ιππότης του Λεμονιού

Ο ιππότης Λεωνίδας φορούσε ένα καπέλο γεμάτο λεμόνια και είχε μια αποστολή: να σώσει το δάσος της πόλης του από την καταστροφή. Δεν ήταν ένας συνηθισμένος ιππότης· δεν κρατούσε σπαθί, ούτε ασπίδα. Το μοναδικό του όπλο ήταν το καπέλο του, που μύριζε λεμόνι και κουβαλούσε μαζί του μια υπόσχεση αναγέννησης.

Όταν οι δέντρα άρχισαν να μαραίνονται λόγω της κλιματικής αλλαγής, όταν το φύλλωμα έχανε το πράσινό του και οι πουλιά εγκατέλειπαν το δάσος, ο

Λεωνίδας πήρε μια γενναία απόφαση: να φυτέψει λεμονιές. Είχε ακούσει πως οι ρίζες τους ήταν δυνατές, πως τα φύλλα τους καθάριζαν τον αέρα και πως οι καρποί τους μπορούσαν να φέρουν χαμόγελα ακόμα και στις πιο δύσκολες μέρες.

Με τη βοήθεια των κατοίκων, δημιούργησαν έναν μεγάλο κήπο στην καρδιά του δάσους. Άλλοι έσκαβαν, άλλοι κουβαλούσαν νερό από την παλιά πηγή, κι άλλοι τραγουδούσαν για να ενθαρρύνουν τα φυτά να μεγαλώσουν. Τα λεμόνια σύντομα έκαναν την εμφάνισή τους – μικρά, φωτεινά, γεμάτα ελπίδα.

Μια βραδιά με πανσέληνο, καθώς ο Λεωνίδας περπατούσε ανάμεσα στις νεαρές λεμονιές, συνάντησε μια παράξενη φιγούρα. Ήταν μια γριά με μακριά μαλλιά σαν ρίζες και ρούχα φτιαγμένα από φύλλα και βρύα. Ονομαζόταν Κίτρινη και ήταν η Πνευματική Φύλακας του Δάσους, ένα αρχαίο πλάσμα που ξυπνούσε μόνο όταν η φύση κινδύνευε.

«Εσύ έφερες τη ζωή πίσω εδώ», του είπε με φωνή που θύμιζε θρόισμα φύλλων. «Αλλά οι άνθρωποι ξεχνούν εύκολα. Θέλεις να κρατήσεις το δάσος ζωντανό για πάντα;»

Ο Λεωνίδας δίστασε, αλλά μετά κοίταξε γύρω του: τα μικρά φυτά που άνθιζαν, τα παιδιά που έπαιζαν, τον καθαρό αέρα. «Ναι», απάντησε. «Θέλω.»

Η Κίτρινη του χάρισε τότε έναν σπόρο λεμονιού που έλαμπε σαν αστέρι. «Φύτεψέ τον στην πιο σκοτεινή γωνιά του δάσους. Από εκεί θα ξεκινήσει το θαύμα.»

Ο Λεωνίδας έκανε όπως του είπε. Και από εκείνο το σημείο, φύτεψε μια τεράστια λεμονιά που έφτανε ως τον ουρανό. Τα φύλλα της έλαμπαν στο σκοτάδι, και οι καρποί της μπορούσαν να θεραπεύσουν κάθε ασθένεια της φύσης. Η παρουσία της προστάτευε το δάσος από ξηρασία, παγετούς και μολύνσεις.

Τα χρόνια πέρασαν. Ο κήπος των λεμονιών απλώθηκε πέρα από το δάσος, πέρα από τα όρια της πόλης. Άνθρωποι από μακριά έρχονταν να μάθουν την ιστορία του ιππότη με το καπέλο από λεμόνια. Έγινε θρύλος, τραγούδι, παραμύθι για μικρούς και μεγάλους.

Και κάθε φορά που κάποιος ρωτούσε πώς σώθηκε το δάσος, όλοι έδειχναν τον Λεωνίδα με το χαμόγελο και τα κίτρινα φρούτα στο καπέλο του και έλεγαν:

«Αυτός είναι ο ιππότης που νίκησε την καταστροφή... με λεμόνια και λίγη μαγεία.»